

her foreligger, og som nedsætter de nuværende Toldindtægter og Forbrugsskatter med $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Maa jeg ved denne Lejlighed ogsaa sige et Par Ord om Flertallets Betænkning med Hensyn til Værditolden. Den ærede Ordfører sammenlignede i sin Tale det Omfang, Værditolden har i det Forslag, han her anbefalede, med Omfanget i tidligere Forslag. Han nævnedes, at Toldkommissionens Mindretal foreslog en Værditold i et Omfang af henvend 2 Mill. Kr., men tilføjede rigtignok, at det vilde være adskillige hundrede Tusind mere nu. Ja, det vilde det for det første. Men for det andet — og det glemte den ærede Ordfører — naar dette Forslag her kun en Værditold af $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ved at fordoble en bestaaende Toldsats, ved at gennemføre en helt ny Told, nemlig $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa Tobak, og saa indføre Værditold ved denne ny Told. Det forandrer Sagen noget.

Den ærede Ordfører bebrejdede de socialdemokratiske Medlemmer af Toldudvalget, at det Forslag, vi i Dag anbefale, var uigennemførligt, det var et Programforslag, en Ønskeseddel fra frihandelsvenlig Side. Jeg vil dertil sige, at selv om det kun var dette, vilde det dog ikke være uden Betydning, at i det Øjeblik der gennemføres en saa moderat Toldlov, som her er Tale om, Fanen straks hejses paa ny, og et nyt Maal straks stilles op, som vi skulle arbejde frem imod og kæmpe for. Men for øvrigt er det jo ikke blot et Programforslag eller en Ønskeseddel. Det er et Forslag, vi med god Samvittighed og god Overbevisning kunne anbefale til Gennemførelse.

Der er forskellige Opfattelser af dette Begreb det „gennemførlige“. Jeg bebrejder ikke den højtærede Ordfører noget, tværtimod har jeg Gang paa Gang fremhævet, at han er i Overensstemmelse med sig selv og sin politiske Fortid, og han havde derfor ogsaa Ret, naar han talte om det gennemførlige i den Aand og paa den Maade, han gjorde det i Dag. Men der findes andre Opfattelser af det gennemførlige, og mange af dem, der staa sammen med ham, have været enige med os i saa Henseende.

Han talte om, at det Tilbud, her foreligger, kunne vi ikke forsvare at afvise, dog antydede han, at man maatte gaa ned selv under dette. Men det er ikke et Tilbud, her foreligger. Han talte, som om det var sidste Gang, vi stode overfor det, som om det var Landstinget, der havde tilbudt os det, som om det gjaldt alt eller

intet, et afgørende Ja eller Nej. Men saaledes er Situationen jo slet ikke. Her er Tale om et Tilbud, som Folketinget gør Landstinget. Som Situationen nu er, hvor vi staa overfor det første Led i Sagen, hvor Folketingets Flertal har Regeringsmagten i sin Haand, mene vi rigtignok, at man kunde give Landstinget et ganske anderledes demokratisk Forslag. Det er vor Opfattelse af det gennemførlige. En Mand, som nu indtager en meget høj Plads i dansk Politik, har i hvert Fald tidligere haft samme Opfattelse af det gennemførlige som vi Socialdemokrater. Det er den nuværende højtærede Finansminister. Han havde — det er ganske vist en Del Aar siden, det var i 1893, den Gang han var en af Førerne for Oppositionen, den Gang Ordene „Forrædder“ og „Overløber“ fløj som en Flok Pile mod dem, han nu staa sammen med — en anden Opfattelse af det gennemførlige end nu. Vi have den vedblivende. Han skrev med den klare, rammende Stil, der er ham egen, følgende udmærkede Ord derom: „I Ordet *det gennemførlige* ligger hele den moderate Reformpolitik, i Ordet *at hævde sit Standpunkt* hele Venstres. De moderates Løsen fra 1890 er, at der ikke maa sigtes højere, end der kan rammes i Centrum af Landstinget, Reformerne skulle række akkurat til Landstingets Villie, ikke en Tomme højere, ikke en Alen længere. Landstinget er Maalestocken for, hvor demokratiske de maa være. Venstres Løsen har altid været det at fremsætte de Reformer, som var *demokratiske og retfærdige*, og arbejde for dem og hævde dem. Maalet var da ved Sandheden og den gode Grund i Reformerne at tvinge Modstanderne ind under dem lidt efter lidt. *Her er Forskellen.*“

Hvis dette er Forskellen, staa vi Socialdemokrater med Sandheden og Retfærdigheden under vore Fødder, vi hævde det demokratiske Standpunkt, og vi tro, at Folketingets Flertal med god Samvittighed kunde slutte sig dertil — saa fik vi se, hvad Landstinget vilde sige dertil. Det var jo vel ikke noget Ultimatum, ikke det sidste Ord fra vor Side. Vi vilde anse det for god demokratisk Forhandlingspolitik at begynde med at stille Kravene op og saa høre, hvad de andre vilde, i Stedet for at gaa den Vej, den ærede Ordfører har anbefalet i Dag, og hvori han — det erkender jeg — er i fuldeste Overensstemmelse med sig selv og sin Fortid og hele sin Politik fra 1890, men hvor der er andre, der umuligt kunne være i saadan Overens-